

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟ – ΛΟΝΔΙΝΟ – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2025

Η Μητέρα του Κόσμου: *Ο Χριστός εν υμίν, η Ελπίς της Δόξης*

Stella Parham

Καλησπέρα φίλοι μου και καλώς ήρθατε στη συνάντηση διαλογισμού μας για την Πανσέληνο στο ζώδιο της Παρθένου. Εργαζόμαστε στην κορύφωση των ενεργειών της Παρθένου καθώς προσεγγίζουμε την ώρα της πανσελήνου απόψε στις 19.08 BST (21.08 EEST). Στο εν λόγω ζώδιο, το οποίο αποκαλύπτει την πραγματικότητα της αρχής του ζωντανού Χριστού ή της Ψυχής, μας προσελκύει το πολυποίκιλο μωσαϊκό των ενεργειών που αποκρύπτει, καλλιεργεί και τελικά αποκαλύπτει η Παρθένος. Διότι αυτό που μας λέγει ο βασικός τόνος της Παρθένου είναι: *Είμαι η μητέρα και το παιδί. Είμαι Θεός, είμαι ύλη.*

Η Παρθένος θεωρείται ένα από τα αρχαιότερα σημεία του Ζωδιακού Κύκλου. Προβάλλει ένα από τα πιο σημαντικά σύμβολα του στόχου της εξέλιξης, μέσω του ρόλου της ως θεματοφύλακα, τροφού και την καθορισμένη στιγμή λυτρωτή της κρυμμένης Αρχής του Χριστού που ενοικεί σε κάθε εκδηλωμένη μορφή. Από αυτή την άποψη, η Παρθένος μπορεί να θεωρηθεί ως το ζώδιο της σύνθεσης μεταξύ ύλης, ψυχής και Πνεύματος. Σχετίζεται με τον διπλό ρόλο, της παραγωγής κατάλληλης φυσικής μορφής σε αιθερική ουσία για την εμφύτευση, ανάπτυξη και ανάδυση του “Υιού”, ή της δεύτερης όψης της Θεϊότητας.

Στην Παρθένο έχουμε την αντανάκλαση της Μητέρας του Κόσμου*, η οποία, όπως μας λένε, δημιουργεί μέσα στη φωτεινή ουσία (Materia Lucida), η οποία παρέχει την κοσμική μήτρα και το πεδίο μέσω του οποίου όλες οι ενέργειες του σύμπαντος βρίσκονται σε δράση. Πρόκειται για το απέραντο ενοποιητικό και αλληλοδιδασδυτικό αιθερικό πεδίο, που μέσω των αέρινων νημάτων του υπόκειται ολόκληρου του φυσικού κόσμου. Είτε πρόκειται για άτομο, άνθρωπο, πλανήτη ή για μια μεγάλη ουράνια οντότητα, αυτό το απέραντο αλληλοδιδασδυτικό αιθερικό σώμα παρέχει ένα ενοποιητικό πεδίο για τη μετάδοση και την ανταλλαγή ενεργειών, λειτουργώντας ως μέσο σύνδεσης μεταξύ του μικροκοσμικού και του μακροκοσμικού, φέρνοντας σε επαφή τα πιο απομακρυσμένα με τα πιο κοντινά σημεία στον εκδηλωμένο κόσμο.

Στον συμβολισμό της Παρθένου, η ψυχή και το σώμα συγχωνεύονται σε ένα ολοκληρωμένο σύνολο, σε μια αμοιβαία επωφελή σχέση μεταξύ μητέρας/ύλης και της ενοικούσας ψυχής. Η μητέρα περιθάλπει και προστατεύει την εκκολαπτόμενη ζωή του Χριστού, γαλουχεί το λανθάνον φως της ψυχής, η οποία με τη σειρά της τής χορηγεί την «ελπίδα της δόξας». Όλες οι μορφές αντικατοπτρίζουν αυτή την έκφραση της θειότητας, είναι εντούτοις καθήκον της ανθρωπότητας να αποκαλύψει σταδιακά τη θεία αρχή με αντικειμενικό και απτό τρόπο κατά τη διάρκεια μιας μακράς εξελικτικής διαδικασίας.

Η Παρθένος, σε πολλές αρχαίες θρησκείες, ήταν το όνομα που αποδιδόταν στη μητέρα ή στην αρχή της ύλης και στην ιδρύτρια της μητριαρχίας που κυριαρχούσε στους πρώιμους πολιτισμούς. Είτε πρόκειται για τη Λίλιθ, την Παρθένο Θεά της Ατλαντίδας, είτε για την Ιππολύτη, τη Βασίλισσα των Αμαζόνων, είτε για την Αιγύπτια Ίσιδα, είτε για τη βιβλική Εύα ή τη Μαρία, αντιπροσωπεύει την εμφάνιση του πνευματικού ανθρώπου έξω από τη μήτρα του χρόνου και της ύλης. Αυτή η εμφάνιση εξελίσσεται προοδευτικά και βραδέως σε αχανείς χρονικές περιόδους. Στην Εύα, παρατηρούμε την επιθυμία για γνώση και τροφοδότηση του νου μέσω εμπειρίας στη μορφική ύπαρξη. Στην Ίσιδα βρίσκουμε το σύμβολο της επιθυμίας στην έλξη της αστρικής συναισθηματικής φύσης και την γονιμότητα. Και στη Μαρία βλέπουμε τη διαδικασία να κορυφώνεται με τη γέννηση του Χριστού στο φυσικό πεδίο. Η Παρθένος

επιτυγχάνει τη σύνθεση αυτών των τριών όψεων, προετοιμάζοντας την πνευματική, συναισθηματική και φυσική εκδήλωση της λανθάνουσας θείας αρχής.¹

Ως Κοσμική Μητέρα, είναι η ενέργεια του θηλυκού αγγείου για την υποδοχή των πνευματικών ενεργειών του Πατρός, παρέχοντας το υλικό για τη συν-δημιουργία των κόσμων. Κατά τη διάρκεια του προαιώνιου χορού μεταξύ Πατρός, Υιού και Αγίου Πνεύματος, ήταν ο κυρίαρχος παράγοντας ελέγχου στα προηγούμενα συστήματα, όπως σε αυτόν τον κύκλο είναι η ενέργεια του Υιού ή της Ψυχής/Χριστού που διαπερνά κυρίως το ηλιακό σύστημα με την ουσία της, θέτοντας έτσι τον στόχο επίτευξης σε αυτόν τον παρόντα κύκλο εκδήλωσης. Αργότερα ήταν που η Θηλυκή Αρχή και μαζί της και η γυναίκα υποτάχθηκε σε έναν παθητικό ρόλο στα δόγματα των Αβρααμικών θρησκειών. Περισσότερα για αυτό αργότερα.

Σε αυτόν τον υπέροχο αναγεννησιακό πίνακα του Φρα Αντζέλικο με θέμα τον Ευαγγελισμό, έχουμε μια θαυμάσια αναπαράσταση του τριγώνου των ενεργειών ανάμεσα στον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα που επισκιάζει την Παρθένο Μαρία. Ο Θεός απεικονίζεται ως ένας χρυσός Ήλιος ψηλά στον ουρανό. Ένα λευκό περιστέρι, ως αγγελιαφόρος του Πατρός, πετάει πάνω στις χρυσές ακτίνες Του προς την καρδιά της Παρθένου. Έτσι, βλέπουμε να απεικονίζεται το Φως του Πνεύματος, φτάνοντας στην καρδιά της ύλης για να την πυροδοτήσει με τον σπινθήρα της ανώτερης συνείδησης – σαν Αγάπη.

Ας κάνουμε τώρα μια παύση για λίγα λεπτά συγκεντρωμένης περισυλλογής πάνω στην πραγματικότητα του φωτός και της αγάπης της ψυχής και ας εφελκύσουμε την πνευματική θέληση για αγάπη, καθώς εκφέρουμε από κοινού τις λέξεις μιας Βεβαίωσης του Φωτός, που θα βρείτε στο κάθισμά σας ή θα εμφανίζεται τώρα στην οθόνη σας, ακολουθούμενη από ένα μόνο ΟΜ.

*Είμαστε ακτινοβολία και δύναμη.
Στεκόμαστε παντοτινά με τα χέρια απλωμένα,
συνδέοντας τα Ουράνια και τη γη,
τον εσώτερο κόσμο της έννοιας και τον λεπτοφυή κόσμο της γοητείας.
Φτάνουμε στο Φως και το φέρνουμε κάτω για να ικανοποιήσει την ανάγκη.
Φτάνουμε στο σιωπηλό Τόπο και από εκεί φέρνουμε το δώρο της κατανόησης.
Έτσι εργαζόμαστε με το φως και μετατρέπουμε το σκοτάδι σε μέρα.*

* Η Παρθένος είναι ένα τριπλό ζώδιο και το σύμβολό της μοιάζει με του Σκορπιού, του άλλου μοναδικού τριπλού ζωδίου. (Η Παρθένος του Μικαλούις Σουρλιόνις.) Αυτά τα δύο ζώδια σχετίζονται στενά με την ανάπτυξη της συνείδησης της ψυχής και ως εκ τούτου σηματοδοτούν μια καμπή, η οποία είναι μια συνειδητή διπλή διαδικασία ενοποίησης μεταξύ μορφής και ενοικούσας ψυχής και ταυτόχρονα μεταξύ της εμποτισμένης από την ψυχή μορφή και του πνεύματος. Η Παρθένος έχει συσχετιστεί από διάφορες σχολές σκέψης με τη γονιμότητα, την κυοφορία και τη γέννηση, τη διατροφή, τη θεραπεία και την μεγιστοποίηση της σοφίας, καθώς και της ενορατικής ικανότητας που χορηγεί η ψυχή. Είναι η κορύφωση της ατομικοποίησης στον Λέοντα και ο παράγοντας που προετοιμάζει για τη γέννηση του Παγκόσμιου Σωτήρα στους Ιχθείς μέσα από τις δοκιμασίες στο Σκορπιό.

Ο Θιβετανός αναφέρει για τη σχέση αυτών των αστερισμών: «Κάτω από τη θέληση της Θεότητας και την αμετάβλητη ενέργεια στην καρδιά του εκδηλωμένου ζωδιακού, προκαλούν τις αλλαγές στη συνείδηση, οι οποίες θα καταστήσουν τον άνθρωπο θείο στο πέρας του παγκόσμιου κύκλου».² Αργότερα προσθέτει ότι, «μέσω της συγχώνευσης και της ανάμειξης των τριών πλανητικών ενεργειών και με τη μεσολάβηση της ανθρώπινης σκέψης, που αντιδρά στις ζωδιακές ενέργειες, η γη μας θα μετασηματιστεί σε ιερό πλανήτη». Έτσι, μέσω της ενέργειας της Παρθένου, ο καθένας μας ξεχωριστά και όλοι μαζί ως Μία Ανθρωπότητα, βήμα

βήμα, στιγμή προς στιγμή, εργαζόμαστε για να αναζωογονήσουμε τον σπινθήρα μέσα μας. Αυτή η σπίθα τελικά θα κάνει τη Γη να αναφλεγεί, μετασχηματίζοντάς την σε έναν πλανητικό φάρο φωτός, ο οποίος όχι μόνο θα ακτινοβολήσει όλους όσους ζουν, κινούνται και υπάρχουν μέσα στο σώμα εκδήλωσής της, αλλά και το ηλιακό σύστημα και το ευρύτερο σύμπαν. Αυτό το πυρ, μας λέει ο Διδάσκαλος Μορúa, είναι το Πυρ της Αγάπης, του οποίου η Παρθένας, ο επιτηρητής της Εστίας, είναι θεματοφύλακας.

Μια εξέταση των ενεργειών των Ακτίνων που λειτουργούν μέσω της Παρθένας μπορεί να βοηθήσει σε μια βαθύτερη κατανόηση του τρόπου με τον οποίο η Παρθένας καθορίζει αυτή την εξελικτική πρόοδο. Διαβάζουμε ότι οι ενέργειες της τέταρτης Ακτίνας της Αρμονίας μέσω Διαμάχης εκδηλώνονται μέσω των Ορθόδοξων και Εσωτερικών κυβερνητών της, της Σελήνης και του Ερμή. Ο Θιβετανός δήλωσε ότι η 4η Ακτίνα θα εκδηλωθεί πληρέστερα το 2025 και ένα από τα αποτελέσματά της θα είναι να αντισταθμίσει μέρος της αναστάτωσης που προκαλεί η κρούση των ενεργειών του Υδροχόου που εισρέουν στον πλανήτη. Καθώς εδώ είμαστε, στο 2025, στο φλεγόμενο έδαφος της Ανθρωπότητας, αυτό λειτουργεί σαν μια ανάσα ανακούφισης, παρόλο που υπήρχε και πάντα θα υπάρχει μια αριθμητική σχέση μεταξύ του Κυρίου της 4ης Ακτίνας και του 4ου Ανθρώπινου Βασιλείου στη Γη. Πιο κάτω σε αυτό το απόσπασμα διαβάζουμε ότι μια μελέτη των διαφόρων ονομάτων που έχουν δοθεί στον Κύριο της 4ης Ακτίνας θα οδηγήσει σε «μια απλοποίηση των προσπαθειών Του και θα δημιουργήσει ένα σώμα εποικοδομητικής σκέψης που θα διευκολύνει το έργο Του όταν θα βρίσκεται πάλι σε ενεργό εκδήλωση».³ Ένα από αυτά τα ονόματα, που συνδέεται ιδιαίτερα με τη συζήτησή μας και αξίζει να το στοχαστούμε ως πράξη υπηρεσίας, είναι «Ο Σπόρος, που είναι το Άνθος».

Η ουσία της Αρμονίας μέσω Διαμάχης είναι εμφανής στο όνομα Ο Σπόρος, που είναι το Άνθος. Η κρίση από την οποία διέρχεται ο σπόρος καθώς θραύει το εξωτερικό του κέλυφος ανταποκρινόμενος στη θερμότητα και τη σκοτεινιά του εύφορου εδάφους, μόνο και μόνο για να βλαστήσει και να κατευθυνθεί προς το φως κι έπειτα να αντανakλάσει αυτό το φως στην ακμή του ως άνθος, είναι εύκολο να κατανοηθεί. Στον νυχτερινό ουρανό, η Παρθένας εμφανίζεται ως μια ομάδα αστερών σε σχήμα δυσκολότηρου, για την οποία μπορεί να φανταστεί κανείς ότι αντιπροσωπεύει το Άγιο Δυσκολότηρο. Το φωτεινότερο αστερί στην Παρθένα είναι ο Στάχυς (Spica), που υποδηλώνει ένα στάχυ ή τον καρπό του σίτου. Σε απεικονίσεις της Παναγίας παρατηρείται συχνά να κρατάει μια δέσμη από στάχυα.

Το θείον Θήλυ δημιουργεί την περίπλοκη δομή του σπόρου, βασισμένη σε υψηλής τάξης ιερά γεωμετρικά σχέδια και αναλογίες χρυσής τομής. Το φως και η αγάπη του ήλιου, που ακτινοβολούν άπλετα προς τον πλανήτη, συλλέγονται από το φυτικό βασίλειο, περνούν διεργασίες και η ανώτερη ζωοποιός ουσία τους αποθηκεύεται στο προστατευτικό κέλυφος του σπόρου. Μέσα από αυτόν τον σκοτεινό πυρήνα, το σπέρμα αφυπνίζεται για να εκπληρώσει το καθήκον του, να συντηρήσει τον ιστό της ζωής και να παρέχει τροφή ως “άρτος επιούσιος” του ανθρώπου. Τρέφοντας το φυσικό σώμα, παράγει την ευημερία και τη βελτίωση της ζωής στη Γη. Οι ενέργειες της Παρθένας λειτουργούν συνεπώς με την ανάπτυξη της ωραιότητας στη μορφική φύση και στην ομαλή αρμονία των μερών που σχετίζονται μεταξύ τους στο όλον. Ο σπόρος περιέχει το όλον, διαφοροποιούμενο στην ποικιλομορφία ενός υπέροχου κόσμου. Το λουλούδι ανθίζει, πλημμυρίζοντας τον κόσμο με ευεργετικά οφέλη και τελικά μετατρέπεται ξανά σε καρπό που φέρει σπόρους για τον επόμενο κύκλο ζωής. Αυτή η αλυσίδα παροχής ζωής μπορεί να ανυψώσει τις ζωές μας όταν κατανέμεται δίκαια και με αντικειμενικότητα, ή να εκφυλιστεί σε φθορά και υποβάθμιση, όταν η ροή της υπονομεύεται από την απληστία και τον διαχωρισμό, την ιδιοτέλεια.

Δυστυχώς, στο τέλος του πρώτου τετάρτου του 21ου αιώνα, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα θλιβερό τοπίο, καθώς η ανθρωπότητα μαστίζεται από πείνα, λιμούς και υποσιτισμό. Πλήττειται τόσο ο αναπτυσσόμενος κόσμος, λόγω έλλειψης τροφίμων, όσο και ο ανεπτυγμένος κόσμος,

λόγω υπερκατανάλωσης. Οι στερήσεις σε τρόφιμα, πόρους και πρώτες ύλες οδηγεί σε ασθένειες σε αμφότερες των περιπτώσεων. Ενώ ένα μέρος της ανθρωπότητας λιμοκτονεί, το άλλο ξεπερνάει τα όρια της υπερβολής με μότο, «το κάνω επειδή μπορώ». Η αυστηρή προειδοποίηση του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ, Αντόνιο Γκουτέρες, στην ομιλία του για τους Στόχους Βιώσιμης Ανάπτυξης το 2023 είναι ανησυχητική. Δείχνει πώς ο αριθμός των ανθρώπων που ζουν σε ακραία φτώχεια ήταν υψηλότερος, η πείνα αυξήθηκε στα επίπεδα του 2005 και πώς 26 μόνο άτομα είχαν τον ίδιο πλούτο με τον μισό παγκόσμιο πληθυσμό.

Από άλλη, έχουμε δει πώς η αλλοίωση των σπόρων που συντηρούν την επισιτιστική αλυσίδα από μια επιστήμη που στερείται οράματος κατευθύνει τη βιομηχανική γεωργία, η οποία καταστρέφει τα κάποτε ποικιλόμορφα και ζωντανά οικοσυστήματα που τροφοδοτούσαν κάθε βασίλειο με καλή, θρεπτική τροφή. Οι σπόροι των περισσότερων τροφίμων μας έχουν τροποποιηθεί γενετικά για μαζική παραγωγή, η οποία οδηγεί σε αχρειασθη μαζική κατανάλωση, σε βάρος της απώλειας της ουσίας τους. Οι κόκκοι είναι μεγαλύτεροι, αλλά λιγότερο εύπεπτοι και θρεπτικοί. Τροφοδοτούν μια ακόρεστη όρεξη που καταστρέφει την υγεία του εδάφους, των ανθρώπων και του ζωικού και φυτικού βασιλείου. Όταν εργαζόμαστε με τα δώρα της Παρθένου, μέσω του μερισμού, της δόμησης, της οργάνωσης και διατηρώντας στη σκέψη μας το κοινό καλό, μπορούν να βρεθούν λύσεις με τις οποίες οι δύο αντίθετοι πόλοι θα κλιμακωθούν σε ισορροπία στον αστερισμό του Ζυγού. Η συγκομιδή που θα αποκομίσουμε εξαρτάται κυριολεκτικά από την ποιότητα των σπόρων που έχουμε σπείρει, καλλιεργήσει και φροντίσει.

Οι οικολογικές, κοινωνικές και άλλες κρίσεις που αντιμετωπίζουμε, καθώς και αυτές που αφορούν την επισιτιστική αλυσίδα, μπορεί να φαίνονται ανυπέρβλητες. Η γέννηση της ψυχής συχνά προκαλεί μια πνευματική κρίση. Καθώς το φως της συνείδησης του Χριστού αρχίζει να διαποτίζει την ύπαρξή μας, μας ωθεί στην ατραπό του Φωτός και αναδεικνύει με μεγαλύτερη ένταση τις σκοτεινές γωνιές της ύπαρξής μας. Το μέγεθος του απαιτούμενου έργου της απολύτρωσης μοιάζει ανυπέρβλητο. Καθώς μαθαίνουμε να πορευόμαστε στο φως της ψυχής μας, να γινόμαστε η ίδια η ατραπός, μπορεί να διακρίνουμε στιγμιαίες αναλαμπές του Σχεδίου, αλλά το σκοτάδι γίνεται περισσότερο αισθητό. Οι αποτυχίες μας, ατομικά και συλλογικά, ο πόνος και η αθλιότητα, η βία και η επιθετικότητα, και όλη η θλίψη και η διαμάχη στον κόσμο μας φαίνονται πιο καθαρά από ό,τι πριν. Αντιμέτωποι με τις διενέξεις και τις αντιξοότητες, έχουμε την επιλογή μεταξύ διαφορετικών προσεγγίσεων. Αυτό αντιπροσωπεύεται στη συμβολογία της Παρθένου, ως Θεά της αρετής και της κακίας. Η κακία περιγράφεται στο έργο *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός* ως «εκείνο που μπορεί να ελεγχθεί και να υποταγεί, αλλά στο οποίο επιτρέπεται να κυβερνά... Όταν ακολουθείται η αρνητική γραμμή και προωθείται η γραμμή της ελάχιστης αντίστασης προς εκείνο που δεν αποτελεί αρχή, τότε έχουμε κακό».⁴ Στην Παρθένο, όπου η κυοφορία της Ψυχής αποτελεί τον κύριο σκοπό της, η απόρριψη αυτής της ψυχής συνιστά αυτό που είναι κακό.

Είναι ενδιαφέρον ότι η ετυμολογία της λέξης *αρετή* προέρχεται από την πρωτο-ινδοευρωπαϊκή ρίζα “wi-ro”, που σημαίνει *άνδρας* και την οποία συναντάμε επίσης στη σανσκριτική και την αβεστική “vira”, που αργότερα εμφανίζεται στα λατινικά ως σφρίγγος και αρρενωπότητα ή ευρωστία. Ενώ μπορούμε να κάνουμε εικασίες για το ρόλο του θηλυκού και του αρσενικού σε αυτό το ζώδιο (ίσως ως το ζώδιο στο οποίο τα δύο ενώνονται για να δημιουργήσουν τον Υίο), μπορούμε επίσης να θεωρήσουμε τον άνθρωπο ως τον στοχαστή, τον Μανού, το όνομα που δόθηκε στους ανθρώπους, προικισμένους με την ικανότητα να χρησιμοποιούν το νου. Αυτό θα περιέγραφε επομένως την ορθή σκέψη ως την αρετή της Παρθένου.

Ο Ζωροάστρης, ο προφήτης που αναδείχθηκε στο Ιράν γύρω στον 7ο αιώνα π.Χ., εισήγαγε την έννοια της Ορθής Σκέψης, της Ορθής Ομιλίας και της Ορθής Δράσης ως βασικές αρχές στις διδασκαλίες του, οι οποίες εξακολουθούν να εφαρμόζονται από τους οπαδούς του. Η Αβέστα,

το ιερό βιβλίο των Ζωροαστριστών, διδάσκει ότι η εσφαλμένη σκέψη προηγείται της εκδήλωσης της κακής πράξης. Το κακό ξεκινά από το νου και η δημιουργία λανθασμένων σκεπτομορφών εξαπλώνεται μέσω εσφαλμένης ομιλίας και δράσης. Η στενομυαλιά και οι κλειστές καρδιές και όχι η ύλη καθαυτή, είναι η ρίζα του κακού.

Στην Παρθένο έχουμε τη δυαδικότητα της Ιερής Μητέρας που συμβολίζει την ύλη και ταυτόχρονα την τροφό της ψυχής με την οποία αυτή γονιμοποιήθηκε. Ως τρίτη όψη της τριάδας, είναι εκείνη που παρέχει δομή στην ύλη, με συγκροτημένο τρόπο και σύμφωνα με ένα ανώτερο πρότυπο. Αυτό το υλικό είναι το μέσο δια του οποίου εργάζεται η ανθρωπότητα, ως παγκόσμιος μαθητής και ως κέντρο λαϊμού του Πλανητικού Λόγου, προκειμένου να πνευματοποιήσει συνολικά την ύλη σύμφωνα με το Σχέδιο και να δημιουργήσει έναν νέο κόσμο. Όσοι επιτελούν αυτό το έργο λειτουργούν ως η Παρθένος, φέρνοντας στον κόσμο μια νέα συνείδηση, τον Υιό ή τη Χριστική αρχή. Εξετάζοντας την αληθινή φύση της ύλης ως πεδίο λυτρωτικής διαδικασίας και ως μέσο για την εκπλήρωση της παρόρμησης του Θεού να εκδηλωθεί, υπερβαίνουμε τις παραμορφωτικές διδασκαλίες που αποδίδουν την αμαρτία στην ύλη ή στη θηλυκή όψη καθαυτή. Η μεγαλύτερη αίρεση διαπράττεται με την αχαλίνωτη εκπόρνευση της ύλης για πονηρούς σκοπούς, την ανηλεή κακομεταχείριση του υλικού κόσμου και την αδαή κατάχρηση των πόρων, η οποία έχει φέρει την ανθρωπότητα στο χείλος της μεγαλύτερης σειράς κρίσεων στην πρόσφατη ιστορία. Η δυστυχία και ο πόνος που αυτό έχει προκαλέσει στις γυναίκες και την ανθρώπινη οικογένεια είναι αποτέλεσμα της ανισορροπίας μεταξύ των βασικών ερεισμάτων της δημιουργίας, του Πατρός και της Μητρός, καθώς και του ευτελισμού του Θήλεος. Για να παραθέσω τα λόγια του Βιβεκανάντα «Το πουλί του Ανθρώπινου Πνεύματος δεν μπορεί να πετάξει με μια μόνο φτερούγα».

Η θεμελιώδης αρχή της Παρθένου είναι αυτό που η Ε.Π.Μπ. περιγράφει ότι «η ύλη είναι πνεύμα στο κατώτατο σημείο του και το πνεύμα είναι ύλη στο ανώτατο σημείο της». Αμφότερα, ως όψεις του Πατέρα και της Μητέρας, αποτελούν ουσιαστικά ένα τμήμα στο αχανές φάσμα της εγγενούς ιεραρχίας της ύπαρξης. Αυτή η συνειδητοποίηση αναδύεται μέσα από τη σοφία της καρδιάς και τη γέννηση της όψης του Υιού ή της Ψυχής. Σαν το Πετράδι μέσα στο Κέντρο της Κορώνας / Κορυφής, το φως της Ψυχής διαπερνά ολόκληρο το εκδηλωμένο σύμπαν, από το μικρότερο άτομο έως τα ύψιστα Ουράνια Όντα. Η αφύπνιση της συνείδησης της Ψυχής χορηγεί το δώρο της επίγνωσης αυτού του λανθάνοντος θείου σπινθήρα στα βάθη της ύπαρξής μας. Ο Απόστολος Παύλος το εξέφρασε ως «ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης». Αυτό πιθανόν να μεταδίδει το πώς η αυξανόμενη σύνδεσή μας με το λαμπρό νεοεμφανιζόμενο πολύτιμο πετράδι οδηγεί σε μια κλιμακούμενη συνειδητοποίηση των λαμπρότερων πολύτιμων λίθων στην άπειρη αλυσίδα της Ύπαρξης. Αυτός ο δεσμός με το Ύψιστο μέσω της καρδιάς μπορεί τότε να καταστεί ένας λιμένας σωτηρίας από τις θυελλώδεις θάλασσες της Γήινης ύπαρξης.

Αυτή η ένδοξη προοπτική επιβεβαιώνεται στον βασικό τόνο της Παρθένου: Είμαι η μητέρα και το παιδί. Είμαι Θεός, είμαι ύλη. Ας διαλογιστούμε από κοινού με την ελπίδα για την πραγμάτωση του απώτερου πεπρωμένου μας.

Αναφορές:

1. *Εσωτερική Αστρολογία*, σ.254.
2. *Εσωτερική Αστρολογία*, σ.481.
3. *Εσωτερική Ψυχολογία I*, σ.71.
4. *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός*, σ.619.